

Molnár Vilmos

FEJEZET, AMELYBEN BEINDÍTJÁK A HABGYÁRTÁST, KÉSŐBB PEDIG FÉNY DERÜL ARRRA IS, HOGY MIKOR TOJIK A SAS

A. A. Milne után

NYUSZI jött az ötlettel egy reggel: gyűljön össze az Erdő minden lakója pontban tízkor Róbert Gida háza előtt, és készítsen mindenki habot. Először mindannyian meglepődtek egy kicsit, de aztán szokatlan lelkesedéssel fogadták az ötletet. Akkor reggel külön-külön mindenki úgy érezte, hogy habkészítésben különösen ki tudja vágni a rezet. Malacka csodálkozott is egy kicsit, hogy ez az ötlet nem neki jutott eszébe, hanem Nyuszinak, akit – bár nem szokta hangoztatni – nem tartott valami sokra. Füles kezdetben ugyan akadékoskodott egy keveset, esőt, vihart, sőt tornádót jósolt a délelőtt folyamára, de aztán amikor a többiek mind előrerohantak és őt faképnél hagyták, szaporán ő is utánuk baktatott. Égiháború pedig nem lett.

Nyuszi, mint az ötlet tulajdonosa, a továbbiakban sem hagyta ki-siklani kezei közül az irányítást, és nagy ügybuzgalommal látott az akció megszervezéséhez:

– Róbert Gidának van egy nagy fadézsája – vette számba az esz-közöket –, de az Malackának és Zsebibabának túl magas. Jó volna ezért, kedves Kanga, ha ön magával hozná Zsebibaba fürdőteknőjét – fordult oda Kangához, aki Zsebibaba fürdőteknőjével felszerelkezve igyekezett a találkahelyre. – És természetesen még Zsebibabát is hoznia kell – figyelmeztette szívélyesen Nyuszi, mert észrevette a Kanga zsebéből kikandikáló Zsebibabát. – Szappant hozok én – folytatta kissé savanyúan, mert látta, hogy azt senki se hoz, ugyanis en-nél a műveletnél a szappan a legfontosabb, nem bízhatom másra – tette hozzá némi góggel. – Vízet pedig a többiek fognak majd hordani – fejezte be aztán elégtétellel és felvidulva.

– Na és ki hozza a mézet? – érdeklődött nyugtalanul Micimackó. Mert ha netán neki kell hoznia, akkor feleannyira sem élvezetes az egész.

– Miféle mézet? – kérdezte a gondolatmenetéből kikökönt Nyu-szi. De aztán Micimackóra nézve gyorsan kapcsolt, és mérgesen hoz-zátette: – Az most nem fontos.

„Már hogya volna fontos, a méz a legfontosabb”, gondolta Micimackó, de hangosan nem szólt semmit. Nem is rossz így, hogy nem kell hoznia mézet. Bár ha valaki – nem ő – közben úgy gondolná, hogy mégiscsak hoz egy kis jófajta mézet...

Mire mind összegyűltek Róbert Gida fájánál – kivéve Tigris, aki késett, de ezen senki sem lepődött meg, mert a pontosság nem jellemezte Tigris, már várta őket a fadéza, és vizet sem kellett hordania senkinek, mert Róbert Gida minden előkészített. Mosolyogva állt a déza mellett és fesztelenül üdvözölte a társaságot.

– Szervusz, mindnyájan! Nekem most el kell mennem, mert dógom van.

Nyuszi és Bagoly majd megmutatnak mindent, ők tudják, hogy mit hogyan kell csinálni. (Nyuszihoz és Bagolyhoz hajolva, súgva: – Ugye tudjátok?) Fél tizenkettőre újra itt leszek. Esetleg fél tizenháromra – tette még hozzá némileg bizonytalanul. Ezen a fél tizenháromon gondolkozva elindult A Hét Fenyőfák felé.

Bagoly önnön fontosságának teljes tudatában fölényes képet vágott, megköszöri a torkát, és belekezdett:

– Ami a szappanhabgyártás technológiáját illeti...

– Az enyém volt az ötlet – vágott közbe sértődötten Nyuszi.

– ...az úgy történik, hogy veszünk egy tetszőleges alakú edényt, s miután bizonyos szintig feltöltöttük vízzel, szappant...

– És a szappan is az enyém – mondta Nyuszi sötét tekintettel.

– ...adagolunk hozzá, lehetőleg könnyen oldódó, apró darabokban. Jó néven venném, Nyuszi, ha nem zavarnád az előadást.

De ekkor már tulajdonképpen senki sem figyelt, mert Kanga Zsebibaba fürdőteknőjével kimerített valamennyi vizet a fadézsából, és a magával hozott üvegcséből valami színes folyadékot öntött bele. Aztán gyorsan kavargatni meg pancsolni kezdte, miáltal egyszerre sok-sok szappanhab keletkezett, amelyek színesen csillogtak a fényben. Közben türelmesen magyarázott:

– Látod, Zsebibaba drágám, így kell szép kis szappanhabocskát készíteni. Csak arra vigyázz, a szappanos lé bele ne menjen a szemecskébe.

– Kanga, kérem – szólította meg szigorúan Nyuszi –, miféle folyadékot öntött ön a vízbe?

– Folyékony szappant – válaszolta Kanga oda se fordulva. – És arra is ügyelj, Zsebibaba édes, hogy bele ne ess!

„Eh”, legyintett keserűen és gondolatban Nyuszi. Ebben a pillanatban nagyon át tudta érezni, mit jelenthet az Emberiség Félreállított és Mellőzött Nagy Jótevőjének lenni. „Hát érdemes ezekért tenni valamit? Hát érdemes? Hálátlan fráterek!” Nyuszi ajkát egyre-másra keserű kacajok hagyták el, szintén csak gondolatban. Ha valaki rákérdezett volna, miért is kellene hálásnak lenniük neki, ugyan maga sem tudta volna hirtelenjében megmondani, de abban egészen bizonyos volt, hogy őt most sérelem érte vagy valami. És még ha csak valami, akkor is! De nem fogja hagyni, hogy eluralkodjon rajta a világfájdalom. Ő nem! Mindenre elszántan látott hozzá, hogy beleaprítsa a magával hozott szappant a dézsába. Majd megmutatja ő „ezeknek”, hogyan kell garantáltan eredeti, igazi-igazi szappanhabot csinálni. Hamisítás kizárva! Akkor tájták majd a szájukat álmétkodva, és jönnek hozzá bűnbánóan tanácsért!

De nem tátották és nem jöttek. Nagyon úgy nézett ki, hogy a szappanhab készítéséhez mindenki ért. Malacka ekkor már, ügyesen könyékgig feltúrva aprókockás ingét, ott hajladozott a teknő fölött, Zsebibaba meg Kanga mellett, és buzgón lötybötölt a vízben. Bagoly a fadézsát választotta, annak peremére szállt, és időnként onnan csapkodta szárnyaival az egyelőre még csak zavaros lötyöt. Vele szemben Micimackó kevergetett-kavargatott nagy ügybuzgalommal. Azzal kapcsolatban, hogy hova álljon, Füles egy darabig habozott, ami, figyelembe véve az ügy természetét, ezúttal igen helyénvaló volt. Végül Kangáékat és a fürdőteknőt választotta, de nem túl nagy lelkesedéssel látott munkához.

– Habok és más cifraságok – mondta lenézően –, afféle modern firlefranc.

Egy nagy huszonegyedik századi húhó. Egykettőre szét pattan, és marad a nagy semmi. Nem egy tartós dolog. Jellemző ezekre az újmódi készítményekre. Ma rohannak utána a népek, holnap már a kutyá sem emlékszik reá. Csupa hiábalóság, nem egyéb. Én megmondtam.

– Mikor? – kérdezte udvariasan Malacka.

– Most! – mondta Füles, és csúnyán nézett Malackára.

Nyuszinak ez egy kicsit sok volt. Hogy még Füles is blamálni merje a szappanhabot, az tűrhetetlen! Végül is az ő ötlete volt a habgyártás, és még reménykedett abban, hogy vissza tudja szerezni az irányítást. Ezért dühösen kifakadt:

– Sok a szöveg a teknő mögött! Termeljünk, kérem, termeljünk!

És akkor egy darabig csend volt és termeltek. Egy idő után meg is látszott az eredmény, mert egész habdombok és habhegyek emelkedtek ki a dézsából meg a teknőből. Malackának valahogy kicsit nehezebben ment, sehogys sem akart növekedni előtte a habmennyiség. Igaz, nem is nagyon erőlködött. Rájött, ezen a pályán ő nem fogja kifutni legjobb formáját. A szappanhabgyártás nem az ő asztala. A hab, bármilyen szépen csillog is, tulajdonképpen tucatáru, sorozatgyártmány. Egy adag hab temérdek egyforma gömböcskéből áll, és még azok is összenyomódnak sok kis cellává vagy mi a csudává. Szériamunkával egy művészi adottságokkal megáldott lénynek nem szabad foglalkoznia! Malacka érezte, hogy ő egy művészi adottságokkal megáldott lény. A habkészítéssel csak elaprózza magát. A szépen megformált, egyedien kidolgozott, egyetlen nagy szappanbuborék az igazi! Lelki szemeivel már látta, hogy egy napon hatalmas, színes buborékot fog majd fújni. Akkorát, de akkorát, hogy... szóval nagyon nagyot. A buborék majd egyre nő, előbb akkora lesz, mint Malacka maga, aztán mint Micimackó, aztán mint Róbert Gida, aztán mint a fák, aztán még a fáknál is nagyobb, és ott fog himbálózni a Százholdas Pagony felett, és visszatükröződik benne az egész Erdő, és amikor az Erdő lakói összefutnak, hogy megnézzék, ki van a buborék tövében, aki fújja, aki ott áll lábát jól megvetve, hatalmasra dagadt pofazacskókkal és félelmetesen kivörösödött arccal, mindazonáltal rendületlenül, kit fognak ott találni, na kit...?

– Malacka, beleér az inged a lébe – hívta fel rá a figyelmét jóakaratóján Kanga. Mégis nagy kuncogás követte a megjegyzést, jólesett egy kicsit derülni mindenkinek a hosszas hallgatás után. Malacka elvörösödött, de nem szólt semmit.

– Röhhögésileg jól állunk – mondta zordan Fülel –, de arra gondolt-e valaki, mi lesz, hogyha kihűl a Nap?

Felelni erre nem felelt senki, viszont Zsebibaba a maga vékony hangján elrikkantotta magát:

– Nem látom Tigrist! Hol van Tigris?

Valóban, akkor vették észre, hogy Tigris nincs ott. Addig fel se figyeltek rá, mert senkinek se hiányzott. Illetve hát mégiscsak hiányozhatott Zsebibabának, ha egyszer felfigyelt rá. Valahogy úgy áll a helyzet Tigrissel, hogy amikor megjelent valahol, olyan benyomást keltett, mintha egyszerre több példányban is jelen lenne. Talán azt, mert annyira szeretett ugrálni, meg odalopózni valakinek a háta mögé és váratlanul belehuhogni az illető fülébe. Kicsit olyan volt, mintha

mindig vibrálna, lehet hogy az oldalán a csíkok tették. Tény, hogy ezek miatt nem örvendett túlzottan nagy népszerűségnek. Különösen Malacka volt az, aki Tigris közelében mindig úgy érezte, hogy otthon felejtett valami fontosat és azonnal el kell szaladnia érte. És a füle töve is mindig bizseregni kezdett, nem tehetett róla. Pedig Malacka alapján véve szerette Tigrist. Éppen csak hogy Micimackót sokkal de sokkal jobban szerette. És Zsebibabát meg Kangát is jobban. Meg még Nyuszi is. És hát tulajdonképpen Bagolyt is. Róbert Gidáról nem is beszélve, az más. Jaj, és nehogy elfelejtjük szegény Fülest, hát persze, őt is jobban szerette. Szóba jöhetnének talán még Nyuszi rokonai és üzletfelei, nem is tudom... De aztán mindjárt már Tigris következett!

– Én szoltam neki – mondta Nyuszi –, még kora reggel szoltam. De tudjátok, milyen Tigris.

– Olyan impertinens – mondta Bagoly választékosan.

– Olyan kelekótya – mondta Kanga elnézően.

– Olyan megbízhatatlan – mondta Nyuszi megrovóan.

– Olyan temperamentumos – mondta Malacka elgondolkozva.

Egyszer Bagolytól hallotta ezt a szót, és örült, hogy most használhatja.

– Olyan... barát – mondta Zsebibaba és mosolygott –, Tigris a barátom.

– Olyan csíkos – mondta Micimackó, de közben máshol járt az esze. – Csikosnak mindig csíkos – tette még hozzá mentegetőzve, amikor látta, hogy a többiek furcsán néznek rá.

– Olyan dinka – mondta Füle megvetően.

– Az milyen? – érdeklődött kíváncsian Zsebibaba.

– Az olyan – válaszolta határozottan Füle –, mint aki bele szokta lökni az embert a patakba.

– Olyan nagy – szolt hozzá Malacka újra a témához, amely őt különösen foglalkoztatta.

– Tulajdonképpen nem is olyan nagy – mondta Nyuszi –, hiszen még csak egy kis kölyöktigris. Annyi csak, hogy az Erdőben élők többségéhez viszonyítva azért már nem is olyan kicsiny.

– Sajnos – szaladt ki Malacka száján.

– De majd ki fogja nőni magát – jósolta meg Nyuszi.

– Sajnos – mondta újra Malacka.

– De ha csak diskurálunk egész nap, és nem megy a munka, én nem tudom, mi lesz a vége – emelte fel a hangját Nyuszi, aki szeret-

te, ha övé az utolsó szó. Bizonyára a felszólító mondatokat is szeret-
te, mert még hozzátette: – Termeljünk, kérem, termeljünk!

És akkor ismét termeltek még valamennyit. Lassan már elég sok
idő telt el, amióta elkezdtek termelni a habot, és lopva mindenkiük
körülpillantott, hogy lássa, hogy haladnak vele a többiek. Meglepőd-
ve állapították meg, hogy Micimackó előtt emelkednek a legnagyobb
szappanhabtornyok. Ezen azért is csodálkoztak, mert Micimackó
köztudottan nem a szorgalmáról volt híres, ő inkább a költemények
szerzésében, meg a mézescsuprok számlálásában jeleskedett. Akkor
mi történhetett vele? Pedig egyszerű volt a titok nyitja: Micimackó-
nak már a kezdet kezdetén feltűnt, hogy a sok egymáshoz kapcsoló-
dó habcellácska feltűnően hasonlít a lépesméz lépét alkotó és mézet
tartalmazó sejtecskékhöz. Ez annyira lelkessé tette, hogy semmilyen
fáradtságot nem érzett, miközben mancsaival szaporán csápolta a
szappanos vizet, és a habmennység növekedésével buzgalma is csak
egyre nőtt.

– Milyen különös alakja van előtted annak a habnak, Mackó – szó-
lította meg álmélkodva Malacka.

– Valóban – ismerte el Micimackó. – Valamihez nagyon hasonlít.
Olyan, mintha valami lenne, de nem az. Egyáltalán nem az – tette
még hozzá sajnálkozva.

– Vannak dolgok, amik prérifarkasnak tűnnek, de nem azok – je-
gyezte meg nagyképpén Bagoly.

– Én nem a prérifarkasra gondoltam – mondta Micimackó cso-
dálkozva, hogy az okos Bagoly is milyen értetlen tud lenni néha.

– Lárifári, bármihez is hasonlít, úgyis csak hab – mondta Bagoly.
– Erről van szó: a habképződés kiszámíthatóságáról. Ha szappant ap-
rítunk vízbe és folyamatosan pancsolunk benne, nagy valószínűség-
gel hab képződik – fejtegette tudálékosan.

– De mi lenne, ha egyszer valami más képződne? – tette fel a kér-
dést ábrándosan Malacka, akinek voltak bizonyos képességei a kép-
zelődés területén. Ezen mindnyájan elgondolkoztak és mindenki
gondolt valamire...

Bagoly előtt a dézsában elég soványka habréteg úszkált, amit szé-
gyellt is egy kicsit, de aztán azzal mentegetőzött önmaga előtt, hogy
ő végtére is elméleti szakember, a kétkezi, vagy jobban mondva, két-
szárny munká idegen tőle. De azért nem szerette volna, ha a többiek
felfigyelnek erre, és szóvá teszik a dolgot, ezért figyelemelterelő had-
műveletbe kezdett.

– A napokban kezembe került egy varázslásról szóló könyv – kezdte. – Igen érdekes ráolvasásokat tartalmaz. Nem mintha én hinnék bennük – tette hozzá gyorsan és nyomatékosan –, távol áll tőlem mindenféle babona. De ha mint költészeti értéket vesszük, akkor érdemes meghallgatni párat. Hogy már szót ejtsünk a poézisről.

– A méziszről? – kottyantott közbe Zsebibaba.

– Akkor most – folytatta Bagoly és közben szigorúan fixírozta Zsebibabát, de az nem úgy nézett ki, mint aki észreveszi – engedelmetekkel elszavalnék néhányat.

– Halljuk! – kiáltott őszinte örömmel Micimackó. Minden formában szerette a verseket, még akkor is, ha nem ő költötte őket.

– Halljuk, halljuk! – kiabált Zsebibaba is, és nagyon élvezte, hogy ő is hozzá tud szólni a témához, ráadásul ő kétszer is mondta a „halljuk”-ot, míg Micimackó csak egyszer.

Bagoly kihúzta magát, kicsit eltávolodott a szappanleves dézsától (kifundálta, hogy a szavakat végén nem oda fog visszaállni, ahol addig állt), aztán megköszöri a torkát és belekezdett:

*Mérges kígyótól marás,
Habakuk és Szent Balázs!
Hamuban izzó parázs,
Szemmel verés, szóvarázs...*

– Méhecske vagy lódarázs? – csúszott ki akaratlanul is Micimackó száján. – Merthogy egyáltalán nem mindegy – tette még hozzá magyarázólag. – A méz előállítás szempontjából – fejezte be elbátortalanodva, mert látta, hogy közbeszólása nem nyerte el Bagoly tetszését.

Bagoly újra nekiveselkedett a mondókájának, de ekkor meg Fülesből tört elő váratlanul a költő, és hallatta hangját:

– Istálló vagy lógarázs? – recsegte kissé rekedtesen. – El lehet tűnődni rajta! Próbára lehet tenni vele az élesebb elméket! Bezzeg, hogy Füles hol parkol le éjszakára, az mostanság nem érdekli a népet. Nem azért mondom – nézett jelentőségteljesen Malackára –, de valahogy ezzel nem foglalkoznak eléggé. Ne vedd a szívedre, kérlek – fordult oda Nyuszihoz is, aki egész idő alatt oda se figyelt, mert két távoli rokona és három régi üzletfele félrehívta megbeszélendő valamit.

– Így nem lehet ráolvasást tartani, hogy senki sem figyel! – fakadt ki sértődötten Bagoly, és már be sem fejezte a mondókáját.

– Én figyelek, én figyelek! – kiabálta lelkesen Zsebibaba, és hozzá még ugrált is egy keveset, mert valamiért úgy gondolta, hogy az ugrálás a megfeszített figyelem jele.

– Zsebibaba, kedves – kezdte Kanga, és azzal akarta folytatni, hogy mindjárt kell menni lefeküdni, vagy mindjárt kell menni ebédelni, vagy mindjárt kell menni..., de akkor rájött, hogy még egyiknek sincs itt az ideje. Ezen igen meglepődött, és egy kicsit el is gondolkozott. Zsebibaba közben tovább kiabált:

– Nyuszi, hé, Nyuszi, figyelj már ide, ugye én figyelek?! Malacka, hol vagy Malacka, te mit gondolsz, figyelek-e én?!

De persze nem kapott választ, mert éppen senki nem figyelt oda. Úgy nézett ki, hogy érdektelenség és figyelem hiánya miatt a szavakat kudarcba fulladt.

Ekkor váratlanul megjelent közöttük Tigris. Ez is olyan Tigris-féle dolog volt; egy darabig egyáltalán nem lenni jelen valahol, aztán egyszerre csak teljes egészében és nyomatékosan jelen lenni ugyanott. Ő tudja, hogy csinálta.

– Na, lesz itt ugrálás mindjárt – mondta borongva Füles –, ajánlom mindenkinek, hogy álljon minél távolabb a pataktól. (Pedig nem is volt a közelben patak.)

– Ugrálni én is tudok – mondta büszkén Zsebibaba és ugrált.

– Tigris nem is annyira ugrálós – jegyezte meg halkán Malacka –, mint inkább ráugrálós.

De Tigris ezúttal igen csendesen viselkedett. Az elején legalábbis. Figyelmét teljesen lekötötték a fürdőteknőben meg a dézsában úszkáló habcsomók. Élénk fantáziája különböző izgalmas alakzatokat vélt felfedezni bennük. Lopakodó mozdulatokkal óvatosan becserkészte a fadézsát, aztán hirtelen felpattant és supsz...! és puff...! és loccs...!, nagyokat sózott a habcsomók közé. Mindezt Zsebibaba örömteli ujjongására, és a többiek nagy megbotránkozására.

– Jé, hogy ez a Tigris milyen jópofa! – lelkesedett Zsebibaba.

– No de Tigriském! – méltatlankodott Bagoly, miközben a szemét törölgette, amely telement szappanos lével.

– Tigris! – próbálta felelősségre vonni Nyuszi. – Te tulajdonképpen rongárod a habot!

De ez nem volt igaz. Minél jobban csapkodott Tigris a dézsában, annál több hab keletkezett a szappanos vízből. Végül már neki volt a legtöbb habja. Akkor leállt a csapkodással, és megpróbált úgy tenni, mintha kezdettől ez lett volna a célja.

– Így szoktak a Tigrisek habot csinálni – mondta mintegy mellékesen, és igyekezett szerénynek látszani.

Füles, aki minden habellenszenve mellett szép csendesen megpróbált első lenni a habtermelésben, de vajmi kevés eredménnyel, Tigris sikerét látva keserűen kifakadt:

– Hamarmunka: fusermunka – jelentette ki megvetően. – Hogy néz ki a habod, Tigris? Ezt nevezed te habnak?! Még ránézni is rossz! Nézzétek meg az én habomat: ez hab! Formás és takaros! Ezt neveztem én habnak! – tekintett körül kihívóan, de senkit nem érdekelt Füles habja. – Pedig ahol én álltam, különösen nehéz volt habot termelni! Pont ott mindenféle szöszmöszt vagy miafrancot fútt belé a szél! Nem mintha valami sokra értékelnék bármiféle habot is – tette még hozzá méla undorral. – Egyáltalán nem mintha!

Micimackó elgondolkozva szemlélte saját habját, és próbált rájönni, milyen is az övé. Már elhessegette maga elől azt a kényszerképzetet, hogy a lépesmészhez hasonlít. Mert minek kínozni magát? De akárhogy bámulta is a habot, nem jutott más eszébe róla, mint az, hogy: *habos*.

Lassan az egész habgyártás kezdte elveszíteni a varázsát, ami kezdetben azért volt neki. Kangát túlságosan is emlékeztette egy nagymosásra, Zsebibaba meg időnként úgy érezte, hogy elvesz a szappanhegyek között. Igaz, nem lett volna túlságosan ellenére, hogy elveszen egy kicsikét, eddig úgysem veszett el még soha. Micimackó belátta, hogy nagy a különbség a lépesmész és egy adag szappanhab között, Malacka viszont az egyéni művészi stílus híve volt. Nyuszinak rosszul esett, hogy ötletgazdaként eléggé a szélre szorult, Bagoly pedig ráébredt, hogy ő az elmélet területén van igazán otthon. Fülesnek amúgy sem tetszett soha semmi, talán az egy bogáncsot kivéve. Tigris, szokása szerint, egyszerűen elunta az egészet. Ráadásul egy rakoncátlan szellőcske széthordta a habcsomókat, amelyek lassan elfolyva nyálkás maszattá változtak át. Őszintén szólva elég ramatyul nézett ki a környék. Ilyenkor jön elő az a hangulat, amikor jólesne belökni Fülest a patakba, vagy rosszat mondani Kangának Zsebibabáról, vagy rémisztően nézni Malackára. Esetleg valami olyannal hozakodni elő, amitől a többieket eszi a sárga irigység.

– Emlékszem, pár évvel ezelőtt Engelbert unokabátyám – kezdte múltba révült tekintettel Bagoly –, aki sas volt, amíg nyugdíjba nem ment (nem tévesztendő össze megboldogult Róbert nagybácsimmal!), egy borús őszi napon...

– Mit csinál egy sas, amíg nyugdíjba nem megy? – kíváncsiskodott Zsebibaba, és Bagoly ez egyszer nem haragudott a közbeszólásért, sőt, tulajdonképpen még örült is neki.

– A sas a madarak királya – jelentette ki ünnepélyesen Bagoly. Rövid szünetet tartott, hogy mindenki át tudja érezni a kijelentés súlyát, majd folytatta. – Ő repül a legmagasabban minden madár közül. Nagyjából ezt a kettőt is csinálja: királykodik és repül. De csak nappal! Mert úgy is lehet mondani, hogy felosztottuk egymás között a napot: ő nappali repülő, én éjjeli. S tulajdonképpen sokkal nehezebb éjszaka repülni, mint nappal. Nem akárki lenne rá képes. – Ismét rövid szünet következett, majd Bagoly halkán, átszellemülve, felfedte a titkot: – Én képes vagyok rá.

– Éjszaka én aludni szoktam – jegyezte meg szerényen Micimackó. S mert érezte, hogy valamivel még illene előrúkolnia, hozzátette: – De ahhoz én is nagyon értek.

– Az én unokabátyám, Leonárd – szólt bele Tigris is, mert nem tűrhette, hogy bár ő lett a habtermelés győztese, így háttérbe szorítják – életében oroszlán volt. Éjjel is és nappal is. Minden állat fölött uralkodott – tette még hozzá látszólagos nemtörődomséggel.

– De nem a madarak fölött! – csattant fel Bagoly, akit bagoly lé-tére elfutott a pulykaméreg.

– Minden állat fölött – mondta Tigris unottan, és úgy tett, mint ha elfojtana egy ásítást.

– De nem a sasok fölött! – hörögte Bagoly, és arca lassan lila színt öltött.

– Minden állat fölött – mondta Tigris, közben csekély érdeklődéssel szemlélt egy báránnyelvet a magasban.

A helyzet meglehetősen feszültté vált, ami főleg Malacka idegeit viselte meg. Malacka egyáltalán nem szerette az indulatoktól terhes pillanatokot, ő a csendes, békés pillanatokot szerette, amikor mindenki mosolyog és zavartalanul nő a kukorica. Nem is igazán értette, hogy ilyen távoli rokon, mint egy unokabáty, hogyan képes viszályt szítani. Különösen, hogy jelen sincs.

– Talán csak az a baj – jegyezte meg Malacka bátortalanul, de békítő szándékkal, hogy túl nagy a rokonság.

– Az nem baj! – förmedt rá Tigris, és hozzá még csúnyán is nézett.

– Hogy baj lenne, azt tulajdonképpen nem lehet mondani – tűz-te hozzá észrevételét Nyuszi is, aki úgy általában a rokonságügyben szintén érdekelve volt. És persze, ő is csúnyán nézte Malackát.

– Vizsgálódásaim során arra a következtetésre jutottam, hogy az bajt nem képez – jelentette ki Bagoly ellentmondást nem tűrően. Odafordult Malackához és szigorúan végigmérte.

Malacka elhatározta, hogy többet nem jár társaságba, hanem már délután elmegy remetének, vagy beáll szerzetesnek, lehetőleg a karthauziakhoz.

– Malacka – szólt rá keményen Füles is –, ne keverd a bajt!

„A karthauziakhoz vagy a trappistákhoz”, gondolta életuntan Malacka. Nem fog ő többet szóba állni senkivel.

Ekkor Micimackó jelentkezett szólásra.

– Úgy gondoltam..., vagyis hát..., arról van szó, ugyanis..., hogy írtam egy verset – vágta ki végül. Nem mondott senki semmit, de ezt úgy értelmezte, hogy senkinek sincs kifogása az ellen, hogy elszavalja. Valahogy azért több biztatást várt volna.

– „Mikor... – kezdte Micimackó.

– Hangosabban, hangosabban! – kiabálta Zsebibaba, pedig ő állt legközelebb Micimackóhoz, és nagyon jól hallott mindent, de jelezni akarta, hogy ő is itt van és figyel, és figyeljenek rá is.

– ...tojik a sas?” – fejezte be Micimackó. – Ez a címe: Mikor tojik a sas? – tette hozzá magyarázólag. – Írta Micimackó. És akkor most:

A sas a madarak királya.

Az oroszlán az állatok királya.

Akkor az oroszlán a sasnak is királya?

De a sas tojik reája.

– Ennyi – tette még hozzá végül, mert olyan furcsán hallgatott mindenki, mintha azt várnák, hogy jön még valami. De nem jött. Másrészt Micimackó is úgy érezte, tényleg jöhetne még valami. Taps vagy ilyesmi... De az sem jött. A helyén maradt minden, ha ugyan ott volt a helye, ahol volt.

– Van, amiről jobb verset tudnék írni – mentegetőzött Micimackó, és ha kérdik, azt is meg tudta volna mondani, hogy miről. De még mindig nem szólt senki semmit.

Bagoly úgy vélte, ő túlságosan is érdekelt a témában, semhogy ilendő lenne véleményt nyilvánítson. Füles sohasem is volt valami nagy véleménnyel a költészetről, kivéve, ha éppen nem az ő verséről volt szó. Malacka még ott tartott, hogy többé nem veszi gyenge vállaira e hívságos világi élet dolgainak terhét. Kanga Zsebibabával volt

elfoglalva, akinek időközben sikerült véletlenül lenyelnie valamit, amitől majdnem megfulladt, szerencsére Kanga idejében észrevette, és addig püfölte a hátát, míg végül is nem lett semmi baj. Tigrisnek egyszerűen nem volt véleménye, a költészet nem érdekelt. Nyuszi pedig..., Nyuszi épp készült hozzászólni, annál is inkább, mert Bagoly hallgatását úgy értelmezte, hogy a nagyokos ezúttal nem képes megfelelő színvonalú műelemzésre, na nem baj, majd ő, Nyuszi megmutatja..., amikor megpillantotta a Méhecskék Fája felől közeledő Róbert Gidát, és egyszerre már nem is volt olyan fontos, hogy elmondja a véleményét.

– Ott jön, ni, Róbert Gida! – szólt oda a többieknek, mert azt azért nem szerette volna, ha valaki más szól, mikor pedig ő vette észre elsőnek.

– Fogadjunk, Füles, hogy nem tudod, hány óra van most! – kiabált Zsebibaba szelesen. És mielőtt Füles még bármit is tudott volna válaszolni, diadalmasan kivágta: – Fél tizenhárom! Na ugye!

A mélyen felháborodott Füles szavai már elvesztek a nagy zsiromlásban, amellyel körülvették az érkező Róbert Gidát. Ott tülekedtek mindannyian körülötte és egyszerre beszélt mindenki, mert szemmel láthatólag mindenkinek akadt mondanivalója, észrevétele, panasza, kérése, vagy csak egyszerűen üdvözölni akarta őt. Róbert Gida csak mosolygott, és meghallgatott mindenkit. Aztán amikor egy kicsit elcsitult a zaj, megszólalt:

– Szervusz, mindnyájan! Dógom vót, de most már itt vagyok. Egyszer valaki – vadgalamb vót az illető – azt mondta, idézem: „bár az egész dologban a másik a hibás, de azért nem kell mellre szívni”. Különben mit szólnátok egy jó kis estélyhez, amit én fogok adni?

Amikor egy idő után elült a nagy üdvrivalgás, továbbra is mosolyogva folytatta:

– Ott rendeznék azon a helyen, Ahol Estélyeket Lehet Rendezni. Hiszen tudjátok. Összegyűl majd az egész banda, és lesz mindenféle sütemény: mézes, meg kukoricás, meg bogáncsos, meg még csukamájolajas sütemény is lesz – mondta, látva Tigris nagy, esdeklő szeméit. – De tejszínhab nem lesz rajtuk – tette még hozzá némi megfontolás után –, és másmilyen hab se, semmi.

(Hitel, 2002/1.)